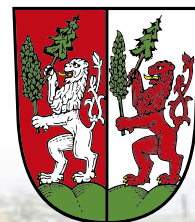

Bělohradské listy

Vydáno 26. 8. 2016 • Ročník XVI • Cena 16 Kč

4 / 2016

Objektivem Bělohradských listů

Foto:
Václav Lejdar,
Jaroslav Klinský,
Jaroslav Voves

LENINE, VZBUĎ SE,
BREŽŇEV SE
ZBLÁZNIL!

Jakkoli by se mohlo zdát, že se to našeho města nijak netýká, domnívám se, že jisté souvislosti s touto čtyřicet osm let starou epizodou jsou dodnes aktuální, neboť to není o někom, ale o „nás“ - ať už z jakéhokoliv místa nebo města či vesnice v naší zemi.

Stalo se v roce 1968, v noci z 20. na 21. srpna 1968. Na Rýchorách ve východní části Krkonoš probíhal „II. CS INTERCAMP“, setkání mladých ochránců přírody, studentů z Belgie, Lucemburska, NDR, NSR, Rakouska, Rumunska, SSSR a Velké Británie. Hotový Babylon, v němž dominovala jadrná čeština ředitele Krkonošského národního parku Miroslava Klapky (před pár dní zemřel!) a skřehotavá hatmatilka Roberta van de Brande z Belgie. Byl podvečer, seděli jsme kolem plápolajících ohně, opékali burty, hráli na kytary a zpívali mnohonárodní písně, z nichž nejlíp zněla „Beer Barrel Polka“ („Škoda lásky“), kterou všichni znali, aniž by tušili, že je to vlastně rekviem za svobodu a porozumění mezi národy, zádušní mše za „zlatá šedesátá“. S dalšími lahvemi piva a vína padaly jazykové bariéry, bavili jsme se a smáli všemu, co kdo řekl; byli jsme mladí, bezstarostní, plní entuziasmu a iluzí, slovo láska se skloňovalo ve všech pádech a mnohojazyčný chaos se proměnil v libozvučný souzvuk - LOVE&PEACE...

Kolem půlnoci zahřmělo a nebe se rozechvělo. „To jsou letadla,“ rozčlil se ředitel. „Hned zítra jedu na KNV (Krajský národní výbor) se stížností pro porušení bezletového pásma nad územím Krkonošského národního parku. „Tak tohle jim neprojde!“ povstal od táboráku a vzhlédl vzhůru; nebe burácelo stále silněji a nikdo netušil, že jsou to ruské Antonovy - těžké transportní letouny s nákladem tanků a obrněných transportérů. Nic nechápající kohorty zmanipulovaných vojáků, sotva odrostlých z jihošských let, se udiveně rozlízely, kdeže to vlastně jsou. Nikdo jim nic neřekl, nikdo jim nic nevyšvětlil. Vojáci tupě plnili rozkazy a nevědomě páchali zločiny.

Rozednilo se a iluze byly rozdrceny pásy tanků.

Vojstva pěti „spřátelených“ armád v čele s milovaným Sovětským svazem obsadily naši malou zemi.

Oheň dohasl a nastalo ticho. Zlověstné ticho páchnoucí spálenou naftou, benzínem, střelným prachem a potem umaštěných vojáků. Později též krví našich občanů a slzami nad raněnými a mrtvými. A také nad ztrátou suverenity a svobody.

A spása země, blaničtí rytíři, spali, aniž by otevřeli oči, natož aby povstali a legendu proměnili ve skutečnost. Všichni jsme věřili Svobodovi, Dubčekovi, Smrkovskému, Černíkovi, Krieglvi, Císařovi, Šikovi a dalším představitelům našich vedoucích orgánů a všichni (až na malé výjimky) jsme zachovali klid a rozvahu. Proti pěti armádám Varšavské smlouvy jsme jinou možnost neměli. Ani Švejk nebyl žádný kamikadze.

O dva dny později. K přeletu vojenských letadel a k bezprecedentní devastaci přírodní rezervace rýchorského Dvorského pralesa se zástupce sovětské ambasády stroze vyjádřil, že „vojáci v tom lese káceli jen suché dřevo“. V ten den byl opět na Rýchorách zapálen oheň; bez burty, kytar a zpěvu, bez piva a vína a téměř beze slov. První, kdo se se slzami v očích přišel omluvit a poprosit o odpuštění byl ruský student, účastník INTERCAMPU. Pod očima měl podlitiny, tvář zkravenou. Když přišel vojákům do rezervace vysvětlit, jak škodí přírodě, zmlátili ho a z lesa vyhnali. Rusové Rusa, stejně jako 21. srpna o rok později mlátili českoslovenští esenbáci a milicionáři naše lidi.

Mnozí slušní lidé posléze utekli na „Západ“, ostatní se uchýlili do vnitřní emigrace. Sám v sobě se člověk cítí v bezpečí. Poznal jsem to na vlastní kůži. Nebo snad duši...?

V pátek ráno 23. srpna jsem dorazil do Prahy. Tramvaje nejezdily, ulice byly plné lidí. Všichni měli na šatech trikolory. Na autech, na sloupech a na zdech domů byly vylepeny plakáty s hesly BĚŽ DOMŮ IVANE... a LENINE VSTÁVEJ, BREŽŇEV SE ZBLÁZNIL! Ve 12.00 se rozezněly sirény. Začala generální stávk. Na Poříčí se ozvaly první výstřely, poté jakoby v ozvěně na Náměstí Republiky, Na Václaváku... atd.

Nemělo by smysl pokračovat dál. Vráťím se proto na začátek: Jakou souvislost to má s naším městem, kterému se okupační běsnění vyhnulo? Ti, co tyto události na vlastní kůži nezažili a neprožili, zapomínají. Napsal jsem tyto řádky proto, abychom nezapoměli, neboť historie se opakuje. Jak naivní byli studenti s uvedeným plakátem. Kdyby se Lenin vzbudil, zpozřdál by se usmíval a souhlasil by. Stejně jako Stalin, Brežněv a nevyzpytatelný Putin. Všechno tu už bylo a konspirace, díky vyspělým technologiím, jsou stále dokonalejší. Jak aktuálně dnes znějí slova Julia Fučíka: „LIDÉ BDĚTE...!“

Jiří Sehnal

2 OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ

3 FEJETON
(JIŘÍ SEHNAL)

4 ZEPTALI JSME SE ZA VÁS

5 STAROSTA ODPOVÍDÁ
(PAVEL ŠUBR)

6 SKAUTSKÝ TÁBOR 2016
(LADISLAV STUHLÍK)

7 PŘÍMĚSTSKÉ TÁBORY
(JAROSLAV VOVES)

8-9 BYŠIČKY
(LADISLAV STUHLÍK)

10-11 PŘÍŠTĚ LETĚ DÁL
(JAROSLAV VOVES)

12-13 AMERIKOU NA VLASTNÍ PĚŠT
(ALENA FLÉGLOVÁ)

14-15 150 LET OD POSLEDNÍ
POPRAVY V JIČÍNĚ
(JOSEF ŠPŮR)

16-17 HISTORICKÉ FOTKY BĚLOHRADSKA

18 Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ

19 UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI

20-21 NOVÝ SPORTOVNÍ AREÁL
U BAŽANTNICE
(EDUARD ČELIŠ)

22-23 ŠIKOVNÉ RUCE, CHYTRÉ HLAVY
JAROMÍR PLUHAŘ
(EDUARD ČELIŠ)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE
STRANA 1 / LADISLAV STUHLÍK
NA SILNICI DO BRTVÉ

STRANA 24 / JAROSLAV KLINSKÝ
COUNTRY FESTIVAL 2016

DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 21. 10. 2016

Bělouhradské listy

periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělouhrad

Vydává Město Lázně Bělouhrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Iva Plecháčová, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: Město Lázně Bělouhrad

Městské kulturní středisko,

Barákova 3, 507 81 Lázně Bělouhrad

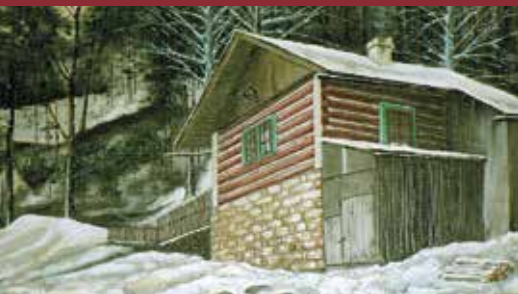
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belouhrad.cz

Grafika, sazba a tisk:

Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

Zeptali jsme se za vás

V Hůře, na místě bývalé Lacinovy hájenky, vyrostl nový altán a k němu od Brtve byla opravena přístupová komunikace. Kdo za tím stojí?

Altán je postaven na místě bývalé roubené hájenky (posledním hajným, který zde sloužil v období první republiky a druhé světové války, byl pan Lacin).

Konstrukce altánu je celodřevěná včetně střešní krytiny (dřevěného – modřínového alpského šindele). Investor Lesy České republiky, s. p. se i touto cestou snaží o propagaci využití dřeva jako přírodní obnovitelného zdroje, v rámci zvýšení podílu využití dřeva ve stavebnictví i dalších odvětvích.

Vlastní altán má dvě části, zastřešenou s posezením (horská lavice se stolem) a dále otevřenou, bez střechy, zabezpečenou vyplněným zábradlím, která skýtá výhled do okolních lesních porostů. Přístup k altánu z lesní cesty je po pískovcovém schodišti se zábradlím. Vedle altánu se nachází dřevěný stojan na kola. V blízkosti altánu (přes lesní cestu) je již dříve obnovená studánka. Ve vzdálenosti asi 80 metrů byla současně se stavbou altánu vyčištěna drobná tůňka.

V prostoru Dolní Nové Vsi probíhá oprava silnice, jaký je harmonogram prací?

Soubor staveb pod názvem „II/501 Lázně Bělohrad - Dolní Nová Ves“ je složen ze tří dílčích staveb a to:

- 1) II/501 Hamerský mlýn - Dolní Nová Ves, včetně mostů 501-002, 501-003 a 501-004
- 2) II/501 Lázně Bělohrad - Kotykova alej
- 3) Most ev.č. 501-006 Lázně Bělohrad

Investorem stavby je Královéhradecký kraj, který na stavbu získal díky vyhovujícím podmínkám všech tří částí dotaci z evropského fondu „Integrovaný regionální operační program“ (IROP).

Plán realizace při vypisování veřejné zakázky byl takový, že v roce 2016 proběhne rekonstrukce silnice a tří mostů první zmíněné akce. V roce 2017 pak současně dvě následně s tím, že nutné kácení vybraných lip Kotykovy aleje (cca 30 ze 120) proběhne od listopadu 2016. Veřejnou zakázku na celý soubor staveb vyhrála firma SWIETELSKY stavební, s. r. o. za celkovou cenu 26 845 284 Kč bez DPH.

Stavba altánu včetně zpracování projektové dokumentace byla plně hrazena z prostředků investora – Lesů České republiky, s. p., a to v rámci Programu 2020 - Zajištění cílů veřejného zájmu u LČR, s. p. v rámci kapitoly rekreační funkce lesa – odpočinkové a účelové stavby a zařízení.

Altán se nachází zhruba 600 metrů od vjezdu do Hůře z obce Brtve po nově opravené lesní cestě Hůrská 1. Současně s dokončením stavby altánu byla započata investice a oprava lesní cesty Hůrská 1., která spočívala ve vybudování nových trubních propustí včetně kamenných čel, zabudování nových kovových svodnic, včetně kamenných přídlažeb, vyčištění stávajících příkopů u lesních cest a rekonstrukce povrchu vozovky lesních cest. Investorem této stavební akce by opět podnik Lesy České republiky, s. p. Vítězem výběrového řízení na zhotovitele stavby lesní cesty byla společnost APCO technex, s. r. o.

Tímto bych rád za podnik Lesy České republiky, s. p. pozval jak pěší, tak cyklistické návštěvníky lesa k příjemnému strávení jejich odpočinku do lesního komplexu Hůra a k posezení v novém altánu. Plně věřím, že drtivá většina návštěvníků tuto stavbu ocení, přijme ji jako součást lesního prostředí v Hůře a vkusnou náhradu původní dožilé hájenky. Pouze okrajově bych rád zmínil skutečnost, že většina návštěvníků lesa respektuje zákaz vjezdu motorových vozidel do lesa a na lesní cesty.

První část stavby zahrnuje rekonstrukci silnice od Hamerského mlýna po začátek zemědělského areálu u Dolní Nové Vsi včetně kompletní rekonstrukce všech tří mostů na tomto úseku. Šířka asfaltobetonového krytu silnice bude sjednocena na min. 5,5 m s rozšířením ve směrových obloucích a rozšířením obou krajnic vozovky na 1,5 m pro umístění svodidel, která budou nově instalovaná prakticky po celé délce upravovaného úseku. Mosty 501-002 (Hamerský mlýn) a 501-004 (přes Javoruku) budou kompletně nové s šířkou mezi svodidly 7,9 m a 6,5 m. Inundační most 501-003 bude zrušen a nahrazen novým přesypávaným trubním propustkem DN 800.

Termín zahájení stavby 1. části byl stanoven na 30. 5. 2016, ale vzhledem k problémům se stavbou ŘSD silnice I/35 v Úlibicích bylo stavební firmě povoleno zahájit realizaci až od 20. 7. 2016 pro zajištění alternativní objízdné trasy na Novou Paku. Tímto posunem se „krajská stavba“ první části II/501 dostala termínově s dokončením až do období zimní přestávky (7. 12. 2016). Navzdory posunu a zpoždění zahájení prací o necelé 2 měsíce rekonstrukce silnice v tuto chvíli probíhá dle aktualizovaného harmonogramu. Vzhledem k možným komplikacím s dokončením stavby až v zimní přestávce probíhají jednání ohledně urychlení prací nebo přesunu prací na nových mostech do dalšího roku tak, aby byl zajištěn provoz po dané silnici přes zimní období.

Rekonstrukce druhé části souboru staveb v Kotykově aleji začíná na železničním pře-

ČASOVÝ HARMONOGRAM STAVBY ALTÁNU

ŘÍJEN – PROSINEC 2013	projektová dokumentace na demolici zchátralé původní roubené hájenky
ZÁŘÍ – LISTOPAD 2014	realizace demolice původní stavby, vybudování desky pro altán
ROK 2015	vyhotovení projektové dokumentace na stavbu altánu
KVĚTEN 2016	realizována výstavba nového altánu včetně přístupu

Gustav Plecháč – revírník, Lesy České republiky, s. p. Lázně Bělohrad, foto: Alena Fléglová, obraz původní hájenky od Václava Machka

jezdu a končí cca 100 m za odbočkou na účelovou komunikaci směrem na Lány (rozhraní tmavého a světlého asfaltu). Kromě kácení vybraných lip v aleji dojde k frézování celé vozovky, sanacím krajů a položením nového krytu vozovky v jednotné šířce 6,0 m. Součástí stavby je zesílení mostu 501-007 přes potok Heřmanku, kde dojde k nadbetonování nové železobetonové desky a nových říms na stávající klenbu mostu. Stavba je rozdělena na dvě hlavní etapy, jedna je od žel. přejezdu ke křižovatce se silnicí III/28425 na Lány a druhá od této křižovatky na konec úseku. První etapa bude prováděna tak, aby byl zajištěn přístup k sousedním nemovitostem. Rekonstrukce silnice v Kotykově aleji byla v rámci návaznosti spojena s třetí částí souboru staveb - demolicí mostu 501-006 a ocelové lávky u Kotykova rybníka, které nahradí nový přesypávaný trubní propustek DN 800 a nová opěrná stěna s chodníkem. Pravděpodobně budou práce vzhledem k nutnému kácení zahájeny nejdříve na druhé etapě včetně mostu 501-006 a následně se bude pokračovat na první etapě, kde je třeba ještě koordinovat postup s realizací nového plynovodu investorem RWE od regulační stanice přes žel. přejezd do ulice T. G. Masaryka.

Dokončení celé stavby se pak předpokládá na červenec 2017, pokud nenastanou nějaké mimořádné komplikace.

Ing. Václav Podlipný,
vedoucí přípravy a realizace staveb SÚS Jičín,
foto: Ladislav Stuchlík

Starosta odpovídá

Mohu se na vás obrátit s dotazem, jakým způsobem MÚ zajišťuje klid a pořádek (hlavně ve večerních a nočních hodinách) v oblasti zámeckého parku? Každým rokem je v letním období problém se skupinkami mladých lidí popíjejících (dost často za doprovodu hlasité hudby) mnohdy až do rána v zámeckém parku (ať už před památníkem či na pódiu, které je určené pro koncerty). Mohla bych vás touto cestou požádat o vyřešení tohoto problému?

Problém řešíme prostřednictvím bezpečnostní agentury, která pravidelně kontroluje zámecký park v nočních i odpoledních hodinách. Pracovníci bezpečnostní agentury většinou nechávají tyto lidi uklidit nepořádek, jejich pravomoci jsou ale omezené, proto při větších problémech (výtržnictví, alkoholismus mladistvých, nadměrný hluk...) volají hlídku Policie České republiky.

Policie ČR často řeší problém napomenutím těchto lidí, případně předáním případu přestupkové komisi. Pro tyto lidi to asi není dostatečný trest, takže po chvíli nebo další den pokračují ve své zábavě. Chtěl bych vás požádat, abyste v případech problémů, které mají příznaky porušení zákona, volala Policii ČR.

Ještě bych chtěl dodat, že jde většinou o mladé lidi s trvalým bydlištěm v Bělohradě, po nichž musí naše technické služby uklízet

často až neuvěřitelný nepořádek. Za vrchol považují, když např. nyní během víkendu rozbili několik lahví přímo na pískovišti na dětském hřišti na Jiráskově nábřeží.

V minulém čísle BL jste psal o investičních akcích ve městě, ale vůbec jste nepsal o opravě a vybudování komunikací a parkovišť na sídlišti. Na tuto akci je prý hotový projekt, tak se chci zeptat, kdy ji uskutečníte?

V minulém čísle Bělohradských listů jsem také napsal, že jsou buď projekčně připraveny, nebo se připravují i další investiční akce. Máme např. projekt na poslední etapu rekonstrukce a výstavby chodníků podél hlavní silnice na Horní Nové Vsi, na stavební úpravy areálu technických služeb, na několik kanalizačních řadů v okrajových částech města, na výstavbu vodovodního řádu pro rodinné domy v Komenského ulici nebo na výsadbu alejí podél cest na Byšičky, hřbitov na Horní Nové Vsi a na Hrádek. Připravuje se např. také projekt rekonstrukce kuchyně v základní škole. Co se týče sídliště, na řešení komunikací a parkovacích ploch je hotova pouze studie. Nyní řešíme zpracování projektové dokumentace a přípravu podkladů, abychom mohli akci brzy uskutečnit. Víme, že parkování na sídlišti je problém stejně jako stav komunikací (chodník v Zámecké ulici nebo parkoviště mezi bytovými domy Depragu), proto dopravní řešení sídliště považujeme za jednu z priorit města.

Prohlédl jsem si nové fotbalové kabiny a hernu na stolní tenis. Jsem nadšen, myslím, že jde o architektonicky velice dobré řešení včetně vnitřních dispozic obou podlaží. Za důležité považuji i to, že u areálu město postavilo parkoviště. Jsem rád, že město se do této stavby pustilo a těším se, že brzy dokončí i druhou etapu dostavby celého areálu. Nejen dospělí sportovci, ale hlavně děti a mládež tak budou mít důstojný sportovní areál pro využití svého volného času.

Děkuji za názor. Já jsem hlavně rád, že se po dlouhých diskuzích našlo řešení, které kompletně řeší celý areál. Město tak podpoří všechny sporty, které se v areálu provozují, tj. fotbal, stolní tenis, tenis a volejbal. Věřím také, že v příštím roce rekonstrukci celého areálu dokončíme.

Jaká je nezaměstnanost v našem městě?

Přesná čísla už z Úřadu práce nedostáváme, při osobních jednáních jsem se dozvěděl, že je pod 3 %. Pro město je tak nyní třeba problémem skutečnost, že nemáme pracovníky z řad dlouhodobě nezaměstnaných na tzv. veřejně prospěšných pracích, neboť Úřad práce žádné takové lidi v evidenci nemá. V minulých letech jsme mívali až 13 pracovníků z Úřadu práce, letos jsme měli teprve od května 2 pracovníce a od června třetího pracovníka. Od června jsme proto museli na pomocné práce např. při údržbě veřejné zeleně přijmout brigádníky z řad studentů. Měli jsme proto určité zpoždění při sekání trávy např. na hřbitovech.

Pavel Šubr

ZM informuje

Na zasedání zastupitelstva města **22. června 2016** zastupitelé nejprve tradičně provedli kontrolu usnesení z minulého jednání zastupitelstva města a vyslechli zprávu z jednání rady města. Poté projednali a schválili prodeje pozemků v k.ú. Horní Nová Ves a Hřídec fyzickým osobám a části areálu dětské léčebny akciové společnosti Lázně Bělohrad, schválili prodloužení lhůty rekonstrukce domu č. p. 196 o 2 roky, uzavření smlouvy o zprostředkování prodeje zámku s firmou VIPCastle a zveřejnění záměru prodeje zámku za minimální cenu 12 milionů Kč. Dále zastupitelstvo města schválilo závěrečný účet města za rok 2015, účetní závěrku města za rok 2015 a poskytnutí dalších dotací z rozpočtu města. Dále zastupitelé vzali na vědomí rozpočtová opatření č. 5 a 6/2016 schválená radou města a schválili rozpočtové opatření č. 7/2016. Poté zastupitelé schválili zařazení některých podnětů do změny územního plánu města č. 1, schválili uzavření dodatku č. 4 ke smlouvě o dílo na 1. etapu dostavby sportoviště a vzali na vědomí zprávu o průběhu investičních akcí města. V diskusi na závěr zasedání se řešily aktuální problémy města.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

Skautský tábor 2016

K celoroční činnosti každého střediska Junáka neodmyslitelně patří tábor. Je vyvrcholením celoročního úsilí a všichni se na něj důkladně připravují. Výběr místa není jednoduchou záležitostí, letos mu předcházelo několik výprav na různá místa a obhlížení se neobešlo bez zablácených bot a promoklých bund. Nakonec byla vybrána louka nad Vidoní, zvaná „Jedliny“. Proč Jedliny se neví, žádné jedle tam totiž nerostou. Bělohraďáci zde měli tábor již byl v roce 2003, jak říká vedoucí střediska Lubor Bajer, dost se to tu změnilo. Místo je to výborné, malý potůček vyvěrající nad táborem poskytl vodu na mytí a potok Bystrý po vybudování hráze nabízel bezva koupání. Louka otevřená k jihozápadu je sevřena ze tří stran prudkými stráněmi, které tvoří přirozenou ochranu před nečekanou návštěvou. Jedinou nevýhodou, o které jsme dopředu nevěděli a která vyšla najevo až po prvních větších deštích, bylo rozblácení tábořiště. Ale vždy je něco za něco.

Tábor začal pro „ty velké“ již v sobotu 23. 7., kdy se za pomoci rodičů budovaly všechny základní stavby. V pondělí pak přišli pěšky „ti malí“. Rychle vyrobili poličky, vybalili kufry a program tábora mohl začít. Vzhledem k tomu, že skautské disciplíny jsou trvalou součástí výchovy dětí, je potřeba tomu přizpůsobit i program. Sem patří například splnění tří orlích per. Dvacet čtyři hodin mlčení, hladovění a samostatného pobytu s přespaním v lese by dalo zabrat i mnohým dospělákům. Obdobné disciplíny ve zkrácené verzi jsou pak i pro „ty malé“.

Letos musím velmi pochválit rovery (skauti nad 15 let) za to, jak se starali o vlčata (chlapci do 10 let). Vedení bylo plně na nich a bylo skutečně skautské, přátelské a příkladné.

Popisovat jednotlivé body programu by zabralo několik stránek a kdo na táboře nebyl, bylo by to pro něho možná až nepochopitelné. Jisté je, že letošní skautský tábor s názvem „U Zlatého potoka“ byl bezva.

Skončil velkým táborákem 6. 8. a den na to bouráním a odjezdem.

Bylo na něm 44 dětí a 5 dospěláků, tedy těch, kteří by již mohli mít rozum a klidně si říct „zůstanu doma“.

Možná, že jsou tábory s perfektním ubytováním, programem za tisíce korun, wifinou, bazénem a kuchyní s myčkou. Určitě dobrý, ale tu lidskou stránku, prožitek ticha v lese bez elektřiny, nutnost vlastního přičinění a překonání těžkostí svými silami to nenahradí.

Děkujeme všem, kteří s táborem pomohli, Městu Lázně Bělohrad, rodičům, sponzorům i majitelům pozemků, na kterých tábor stál.

Ladislav Stuchlík, foto: autor

Příměstský tábor je tradicí

Když se nějaká aktivita s úspěchem každoročně opakuje, začneme ji vnímat jako tradiční. A bělohradský příměstský tábor se už rozhodně tradicí stal. Jen málokdo si totiž dovede představit, kdyby letní prázdniny nezahajoval.

„Tábor každoročně provozujeme už od roku 2001. Dokonce jsme v prvních ročnících uspořádali i dva turnusy (jeden na začátku a druhý na konci prázdnin), ale v posledních letech máme vždy jen ten červencový,“ sděluje jeden z hlavních pořadatelů Mgr. Martin Menčík.

Pro účastníky je připraveno plno aktivit. Dopoledne probíhají sportovní soutěže v Bažantnici, odpoledne pak využívají zázemí ZŠ a přílehlého sportoviště. Oblíbeným zpestřením aktivit bývá jízda na koních, nebo minigolf. Každoročně tábor uzavírají v jičínském plaveckém areálu.

Že to s dětmi opravdu umí, svědčí stále stoupající zájem. Začínali s třiceti dětmi a letos jich přicházelo plnit táborové úkoly téměř šedesát. „Počet dětí je limitován kapacitou učeben, sportovišť, dopravce do jičínského bazénu atd.,“ říká Martin. Když jsem se ho pak zeptal, zda má nějaké táborové přání, povzdychl si: „Alespoň o trochu lepší počasí, doufám, že jsme si letos vybrali déšť na hodně dlouho dopředu.“

Prázdniny zahájili na bělohradském tartanu

Bělohradský sportovní areál je již tradičně začátkem prázdnin útočištěm mladých ostroměřských atletů. Letní tréninkový tábor zde uspořádali poprvé před dvanácti lety s deseti účastníky a letos se jich už přihlásilo 39. V Ostroměři je atletika mezi mládeží oblíbená. Vždyť v oddíle, který v prosinci oslaví 20 let od svého založení, získává základy atletické abecedy celkem 80 dětí.

„V Ostroměři máme výhodu, že tu není tak velká nabídka ostatních sportů jako ve větších městech. Kromě nás vytváří podmínky k aktivitě ještě Sokol, kde se asi nejvíce těší oblíbě florbal. Zájem o atletiku mezi mládeží stoupá a zhruba čtvrtinu mladých atletů tvoří mimoostroměřští,“ říká tahoun mládežnické atletiky a předseda oddílu Mgr. Mirek Špicar, který před patnácti lety převzal štafetu po zakladateli oddílu Mgr. Z. Burkertovi.

A že to v Ostroměři dělají dobře, dokazuje náhled do výsledkových listin, kde jsou Ostroměřáci hodně vidět i na mezinárodním poli. Do letošních evropských dětských her EKAG mají přihlášeno 13 závodníků, kteří se budou snažit prosadit mezi 1700 účastníky z 13 zemí.

Přípravka kluků vede letos po třetím závodě krajský přebor a po posledním 4. kole v září se utkají o konečné umístění v absolutním finále v Novém Městě nad Metují.

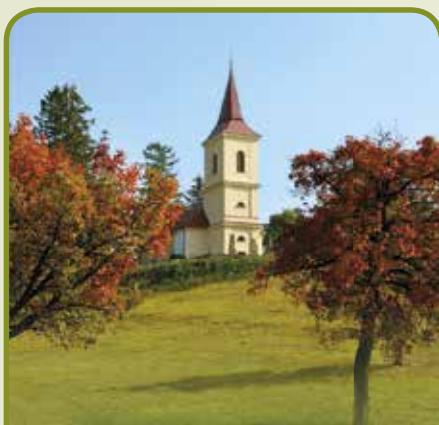
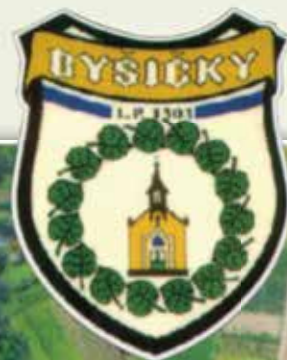
„Z úspěchu svěřenců v závodech mám vždy radost a jsou hnacím motorem do další práce, ale největší odměnou je, když náš odchovanec pokračuje v tomto sportu s úspěchem ve starších kategoriích,“ dodává Mirek.

Jaroslav Voves, foto: autor

Momentálně neúspěšnější atlet oddílu Míra Špicar - junior

BYŠIČKY

Bělohradáci se pyšní vršíčkem, na němž stojí Byšický kostelík. Napadlo vás někdy, že by mohly být i jiné Byšičky? Samozřejmě nejprve každému vytane na mysl název Byšice, spojený s potravinářskou firmou Vitana. A pak jsou tu ještě Byšičky u Lysé nad Labem. Vesnička znovu založená na počátku 18. století. Po několika telefonátech a nechápavých odpovědích jsem se dostal k panu Josefu Košťířovi, patriotu obce a zasvěcenému člověku. Vypravil jsem se za ním, abych vyzvěděl, jak to s obcí Byšičky bylo a zjistil, zda nemáme něco společného. Mimo názvu a prvotního zániku obce asi jen to člověčenké.

První dochované zprávy o vsi Byšičky pocházejí z roku 1503. Další zmínka je až z roku 1631, kdy saský generál Armin stanul proti generálovi císařských vojsk Tiefenbachovi. Po Arminově vítězství vypálilo saské vojsko v Lysé pivovar a několik statků a pravděpodobně i dvůr Byšičky. V německém urbáři z roku 1696 se o tom píše takto: *Ze dvora Byšičky v Hradích jest znáti pouze zříceniny, pole jsou zarostlá, jen některé díly jsou zužitkovány, luk užívá dvůr Lysý...*

V té době, kdy se Čechy jen ztěžka vzpamatovávaly z třicetileté války, prázdné statky osídloval František Antonín Špork. Na místě někdejší vsi založil F. A. Špork v roce 1716 novou dominikální osadu Byšičky.

Nové Byšičky byly vystavěny zvláštním způsobem nazývaným okrouhlíce. Osm chalup stálo čely, okna a vrata do okrouhlé návsi. Ostatní budovy byly obráceny dozadu, za humna. Jedinou uličkou se do vsi vcházelo a přímo naproti vycházelo do polí. Tu bylo možno zahrady a tím návěs uzavřít přelízkou, později vrata, čehož se využívalo, ocitl-li se ve vsi například zloděj, aby mu byl znemožněn útek. Nové domy se pak stavěly podél cesty vedoucí do vesnice a vytvořily tak tvar podobný vařečce, či, jak se říká, chlebové lopatě.

Zápisy o založení Byšiček se ztratily. Zachovala se teprve druhá emfyteutická kniha a německý Černínský urbář z roku 1729. V té době byli osadníci: č. 1 Václav Skála, č. 2 Dorota Scheiderová, č. 3 Kryštof Brynych,

č. 4 Jiřík Votava, č. 5 Vít Vavroušek, č. 6 Kryštof Bílek, č. 7 vdova Kalfusová, č. 8 Jiří Řehák.

Číslování statků bylo v minulosti několikrát změněno. Dokladem toho je vojenský popis z roku 1774, kdy došlo k první změně.

Každý z osadníků měl 1 strych a 3 čtvrtiny pole. Sklízeli jeden čtyřspřežní vůz sena a platil za rok 5 zlatých jako robotu. Dále vlastnil 78 sáhů lesa a zahrádku. Ke každé usedlosti byly přiděleny určité míry panských polí a luk, byla stanovena cena statku, roční poplatky, dávky obilí a drůbeže, jeden desátek pro faráře a robotu. Kdo tyto podmínky splnil, mohl statek odkázat dědicům. Chtěl-li ho prodat do „cizích rukou“, potřeboval svolení vrchnosti a potom dostal jakýsi díl z kupní ceny. Špatný a lehkomyslný hospodář mohl být vypovězen.

Původně měli obyvatelé Byšiček jen dva dny roboty, potom tři a čtyři dny, ale za to dostali volnou pastvu a seno z louky u sv. Václava. „*Od 9. 8. 1749 Byšičáci vlastní celou louku u sv. Václava a odevzdáno i pět strychů pole, jež bylo přesně vyměřeno a hranice označeny vytesanými znaménky na starých dubech.*“ (J. Vojáček)

Každý měl robotu čtyři dny pěší a dva dny s dvojspřežním potahem. V zimě (od 1. října do 31. března) se pracovalo osm hodin denně a v létě (od 1. dubna do 30. září) dvanáct hodin denně. Na odpočinek a krmení se počítala v zimě jedna hodina a v létě dvě hodiny. O žních museli pracovat třeba i o dvě hodiny déle.

Roku 1805 žádali dominikalisté z Byšiček, aby si mohli odkoupit grundy dědičné. Výkup pozemků jim byl schválen 11. března 1805. Každý měl 20 korců výsevky, zahradu za domem, louku na jeden vůz sena a otavy. Cena statku byla odhadnuta na 475 zlatých. Při podpisu smlouvy zaplatil každý 50 zlatých a zbytek spláceli sedm let po pětadvaceti zlatých ročně. Do roku 1812 mělo být vše splaceno.

KAPLIČKA

Uprostřed návsi dnes stojí kaplička. Původně na jejím místě stávala pouze zvonice. Byl to dřevěný sloup a nahore pod šindelovou stříškou byl zavěšen zvon, který vesničánům ohlašoval ranní, polední a večerní hodinu. Zvonil také umírajícím na jejich poslední cestě. Zvonení obstarával pastýř. Zvonice, vystavená každé nepohodě, několikrát ztrouchnivěla a musela být pořízena nová. Roku 1888 roztrátil zvonici blesk. U zvonice stávala obecní studna. Tu téhož roku zasypali a na jejím místě nechali za 900 zlatých postavit kapličku v pseudogotickém slohu, zasvěcenou sv. Václavovi. Plán byl od Antonína Živného – jednoho z pražských stavitelů a dílovedoucího (verkmistra) při stavbě chrámu sv. Víta v Praze. Dne 3. 10. 1888 o posvěcení kapličku vysvětil pan Jan Křtitel – proslulý kazatel a misionář. Od těch dob se slaví v Byšičkách posvěcení svatováclavské a než se rozproudí zábava, koná se pobožnost. V kapličce je cenný a umělecký olejový obraz od pražského akademického malíře Jana Heřmana. Obraz znázorňuje českého knížete Václava obětujícího českou korunu pod ochranu Panně Marii. Kolem kaple byly vysázeny čtyři lípy a záhonek, to vše za tři zlaté.

Na válečné účely byl i v Byšičkách zabrán zvon, vážící 12,5 kg, za který válečný úřad v Terezíně poslal náhradu 79 korun rakouských. Nový zvon byl zakoupen až roku 1920. Někdy před II. světovou válkou byla u kapličky přistavena obecní váha, která v dnešní době již není v provozu.

KŘÍŽEK

„V Byšičkách přede vsí, na kraji lesa dal Josef Koštýř, výměnkář na č. 8 – s povolením majitele – postavit na panském pozemku za 100 zlatých kamenný kříž, vytesaný kameníkem Michalem. Přitom byly nalezeny v zemi lidské kosti. Kdo je tam asi uložil? Kdy a jak? Roku 1890 snad o posvěcení posvětil tento kříž lyský beneficiát Dr. Josef Rydvan.“ (J Vojáček) Co vedlo rolníka Koštýře, aby zrovna na tomto místě nechal zhotovit kříž? To se dnes už asi nedozvíme. Později do něj nechala rodina Koštířova vsadit pamětní desku věnovanou Josefu Koštířovi (pozn.: vzhledem k tomu, že asi při zápisu do matriky došlo ke změně y, již psán s měkkým i), jedinému obyvateli Byšiček, který padl 29. 9. 1914, v 1. světové válce, v Kisibenu v Uhrách, kde je také pohřben.

MOST

Oba břehy labské spojoval v místech starého toku Labe most, který je uváděn v listinách před husitskými válkami. K obraně tohoto přechodu stával nejspíše hrad a osada Byšice, čemuž nasvědčuje pojmenování tamních luk „Hrada, v Hradích nebo Víska“. V okolí nalezl archeolog V. Požarecký, na popelových místech, mnoho střepů z nádob s vlnitým a vodorovným ornamentem, a bronzы z doby

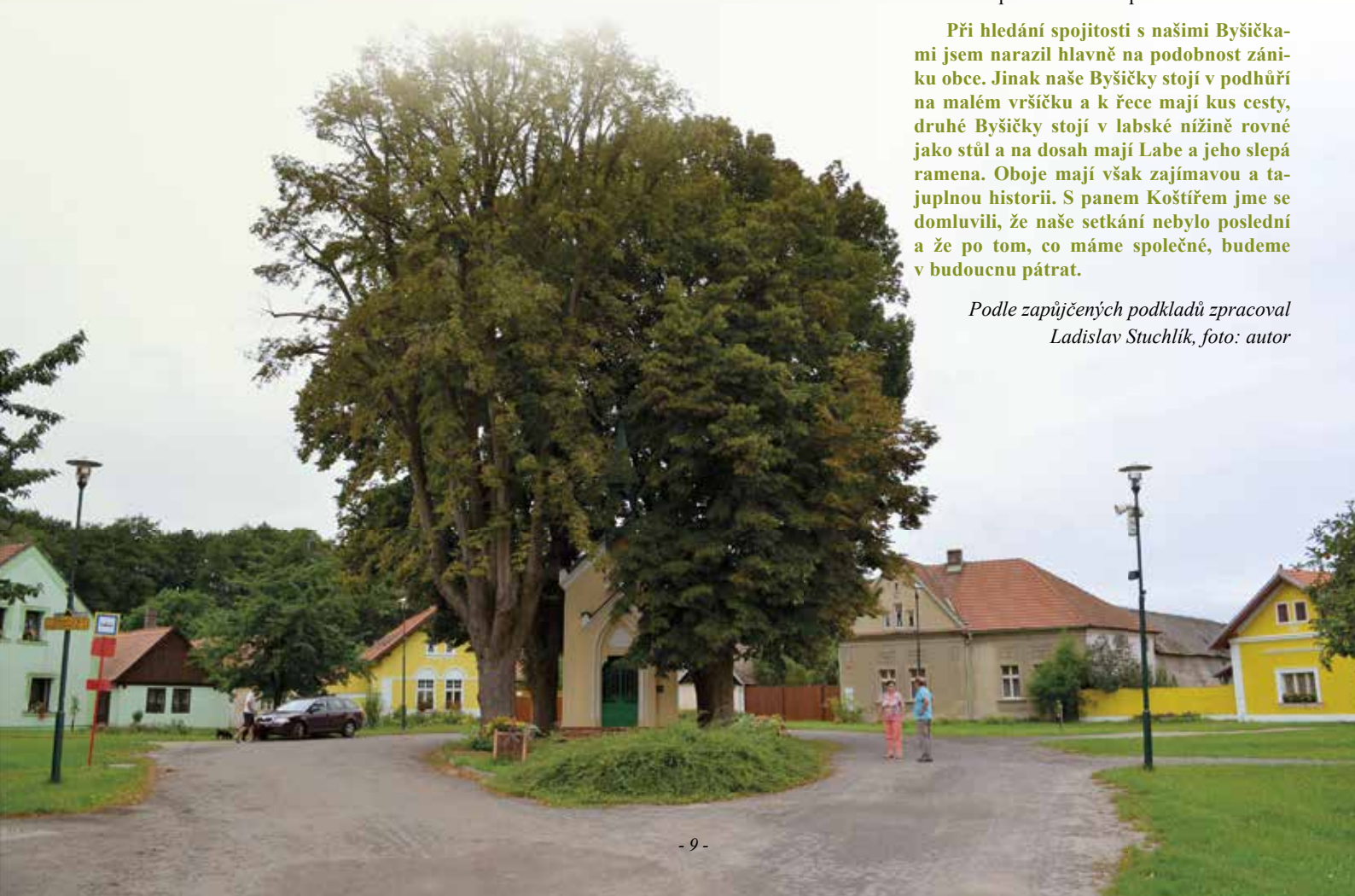

Josef Koštíř s rychtářským právem

Merovingů. Přes most vedla zemská stezka, později zvaná královská, od Prahy přes Lysou k Nymburku až do Kladska a Polska. Po ní se do země přivážela od Baltického moře hlavně sůl, ale i jantar, aksamit, soboliny, koření, aj. Most byl pravděpodobně stržen Janem Žižkou za husitských válek. Do dnešní doby se z něho zachovala pouze kamenná prsa.

Při hledání spojitosti s našimi Byšičkami jsem narazil hlavně na podobnost zániku obce. Jinak naše Byšičky stojí v podhůří na malém vršíčku a k řece mají kus cesty, druhé Byšičky stojí v labské nížině rovné jako stůl a na dosah mají Labe a jeho slepá ramena. Oboje mají však zajímavou a tajuplnou historii. S panem Koštířem jsme se domluvili, že naše setkání nebylo poslední a že po tom, co máme společné, budeme v budoucnu pátrat.

*Podle zapůjčených podkladů zpracoval
Ladislav Stuchlík, foto: autor*

Příště leť dál

Za prací do ciziny míří stále více lidí. Vždyť za posledních deset let stoupl počet Čechů pracujících v jiné zemi téměř na trojnásobek. Někteří odjedou za sezónním přivýdělkem, jiní na několikaletý pobyt, pro absolventy bývá cizina první pracovní zkušeností, no a někdo v zahraničí najde svůj druhý domov natrvalo. Vztah k Čechům a myšlenky na „svůj“ region, kde mají rodné kořeny, přátele a oblíbená místa, je však pro většinu z nich společný. Jedním z těch, kdo již delší dobu žije v Anglii a Bělohrad má stále v srdci, je **Luděk Munzar**. Kromě obživy zde našel i výchozí bod k výjezdům do světa za svým velkým koníčkem – paraglidingem.

Co bylo impulzem k pobytu v cizině?

Před 21 lety jsem začal s paraglidingem na Zvičině u bývalého olympionika Rudolfa Tomáška. Se synem Petrem znovu připravovali létání v USA a já jsem neodolal jejich nabídce přidat se k nim. Neobdržel jsem však vízum (ani na podruhé), tak z toho sešlo. Nevzdal jsem to a zkusil zažádat potřeť. To už vyšlo. Bylo to v době, kdy změnili konzula, asi proto bylo najednou vízum hned. No a protože tenkrát firma, u které jsem pracoval, skončila, řekl jsem si, že už nepojedu jako turista, ale vycestuji za prací.

Kde jsi tedy získával první americkou zkušenost?

Tehdy už byli Standa Purkrt a Petr Dušek v Luisianě a zajistili mi práci. K mému velkému údivu už bylo místo amerického prezidenta obsazeno, tak jsem musel vzít zavděk práci s mopem. Dva roky jsem pracoval jako supervisor v řetězci Wal-Mart a Super1food. Potom jsem odjel domů a po roce zkusil Anglii.

Tam už také byli nějací tví známí?

Ále kdepak. Začínal jsem od píky. Bydlení na ubytovně. Různé práce přes agenturu, vykládky kamiónů, pomocné činnosti v kuchyni... prostě každý týden něco jiného. Navíc jsem měl zaplacenou jazykovou školu, do které

nebyl čas chodit. Tehdy jsem si říkal: „To tady vlastně jsem úplně zbytečně.“

Náhodou zrovna končil přítel kolegyně mé sestry jako au-pair v jedné domácnosti. Na pohovoru jsem asi zapůsobil, tak mě hned přijali. Dělal jsem všechno, co je doma potřeba a na jednu zbyl čas i na tu školu. K tomu jsem ještě pracoval jako handyman pro sousedy a jejich známé. U této rodiny jsem vydržel asi rok a půl a dodnes se navštěvujeme.

Dneska máš svoji firmu, že?

Jo, jak mně postupně přibývaly práce, někdo chtěl vymalovat kuchyň, jiný předělat kuchyň či koupelnu nebo opravit střechu, tak jsem začal dělat úplně všechno – takovej Ferda Mravenec. No a to mě nasměrovalo k založení stavební firmy. Hlavní náplní jsou přístavby a přestavby. Tady se totiž více rekonstruuje než staví nové. Externě spolupracuji s několika řemeslníky, více pracovníků pak řeším přes doporučení od známých. Větší projekty realizuji s firmou, kde jsme s jedním kolegou z Čech partnery. V Anglii už funguju 13 let.

Kde teď bydlíš?

Vždycky jsem bydlel v podnájmech, ale neustálé stěhování a zvykání si na nové lidi člověka unaví. Proto jsme s manželkou koupili do-

mek kousek od Londýna, kam denně dojíždíme za prací. Město se jmenuje Hatfield a je známé tím, že královna Alžběta I. se zde dozvěděla v zahradách Hatfield house o své korunovaci. Dnes Hatfield patří k nejnavštěvovanějším místům v okolí,

Kolumbie

A co paragliding? Jsi vlastně považován za jednoho ze zakladatelů tohoto sportu v Bělohradě.

To bych ani tak netvrdil, myslím, že první padák tady měl Jaroslav Freund, potom létal Honza Čerovský, teprve pak jsem s tím začal já.

Jinak dneska tady na kopci potkám už jen pár známých tváří. Víc lidí z této branže

Kolumbie

už asi znám v Anglii. Lítá tam spousta pilotů z Polska. Já třeba lítám za polské klub GRUPA 303. Ten název mají podle 303. stíhací perutě v Anglii za 2. světové války, kde byl nejlepším pilotem Čechoslovák Josef František. Hmm. Teď vlastně mají taky svého Čecha... ale rozhodně ne nejlepšího.

Jinak si myslím, že v Anglii je věkový průměr paraglidistů ještě vyšší než v Čechách. Je to asi dané i tím, že se jedná o finančně náročnější sport.

Pomohl ti paragliding poznat Anglii blíže?

Určitě. Myslím, že díky paraglidingu to mám víc zmáklý, než kdejaký Angličan. Díky létání máš šanci dobře poznat krajinu i lidi. Zavítal jsem dokonce do míst, kam bych se jinak ani nevydal. Někde totiž přistaneš a pak se musíš dostat domů. Pěšky, autobusem, stopem...

To jsem jednou ve Walesu přistál na pozemek, kde místní farmář válcovál kapradiny. Dali jsme se do řeči a za chvíli pro mě přijela jeho žena, která mě vzala k nim na farmu. Zde jsem se přivítal s dalšími členy rodiny a byl pozván k nedělnímu obědu. Odpoledne jsem se ještě mohl povozit na jejich čtyřkolce po okolí farmy a když mě večer přijela vyzvednout moje létací partička, s těžkým srdcem jsem odmítal darované jehně. Dodnes si ale píšeme.

Hodně s padákem cestuješ i mimo Anglii.

Tady (i v Anglii) se v zimě skoro létat nedá, tak jezdíme tam, kde to jde. Veškeré cestování máme spojené s létáním. Vždy jsem vyznával krédo: „Kdybych tam měl lítat jenom půl hodiny, stejně ten padák s sebou potáhnu.“ Jenže s odstupem času létání už není na cestování to nejdůležitější. Rád poznávám nové kraje, zdejší lidi a jejich kulturu. Jsem spíš cestovatel, proto nevyhledávám organizované výlety, města a hotely. Cesty si zásadně plánujeme sami a většinou až na místě.

Když vyjmenuji jen ta místa za oceánem, tak jsem navštívil Austrálii, Jižní Afriku, Singapur, Mexiko, La-Reunion, Ekvádor a Peru s Kolumbií, kde údolí Cauca je Mekkou paraglidingu pro celou Ameriku. Tam se sejdou piloti z celého světa.

Tak teda kde je podle tebe nejlepší létání?

Nejlepší létání. Tý jo, to je tady. Když můžu odletět z Krkonoš a přiletět sem domů.

Buckinghamský palác

Forcester - Anglie

Zážitků z cestování asi máš hodně. Nechceš se pochlubit nějakou příhodou?

Zážitků člověk prožije opravdu spoustu, ale za zmínku spíš stojí taková zajímavá náhoda z loňského roku:

Začetl jsem se do knížky *Padesát způsobů, jak lépe létat* od Bruce Goldsmitha - několikanásobného mistra světa v PG a závěsném létání.

Jednoho dne jsem jel létat do Thames Valley, kde jsem byl ve společnosti ještě dvou padáků. Podařilo se nám jít na přelet. Moc to ten den nechodilo, takže jsme přistáli dost brzo. Najednou ke mně ten spoluletec přistoupí a ptá se, jestli nevím, kde přistál ten třetí padák. „Jo, tamhle za těmi stromy,“ povídám. On na to, že je to jeho syn a představil se jako Bruce. A já

mu říkám „Asi Goldsmith nejspíš, co?“ „Jo Bruce Goldsmith,“ odvětil.

„Človče, já teď čtu tvoji knížku, to mi do ní musíš napsat věnování,“ vypadlo ze mě.

Pak jsme spolu jeli stopem zpátky a on mi vyprávěl, že žije v Nice ve Francii a tohle, že byl jejich první společný přelet v Anglii. Jo a víš co mně napsal do té knížky? *Příště let dál.*

Za tu dobu už jsi poznal dost lidí a jejich zvyklostí. V čem vidíš rozdíly mezi životem u nás a v Anglii?

Mně připadá, že lidé jsou všude stejní. Mám kamarády tady i v Anglii. Ale k šílenství mě přivádí ta omezená možnost pohybu ve volné přírodě. Striktní soukromé vlastnictví poznáš na každém kroku. Všude je samý plot, hranice pozemků lemuji ploty a někde je dokonce i zákaz houbaření.

Na druhou stranu třeba založit firmu se nechá rychle. Jeden den přes internet se zaregistruješ a druhý den už děláš.

Berou tě ještě kromě létání nějaké koničky?

Ryby, blízko domku máme pěkný rybník, jenom toho času si vyšetřím málo.

No a ke čtyřicátinám jsem si pořídil včely. Už na střední škole jsem měl dvě včelstva po dědovi, ale odchodem na vojnu jsem toho nechal. Na Valašsku včelaří manželky brácha a já jsem najednou dostal chuť na včelařský návrat. To mě baví opravdu hodně.

Kde se vlastně cítíš doma?

Tam, kde mně visí kabát... (smích).

Teď už mně chybí obojí, ale vždycky se těším víc do Čech. Asi to bude i tím, že do Anglie se vracím do práce.

Tady mám rodiče i kámoše. Jenom času, abych je za tu chvíli mohl navštívit, mám většinou málo.

A čím ti je Bělohrad?

Viděl jsem na cestách hodně míst, ale Bělohrad – je to nejhezčí místo na světě, jaké znám.

Jednou bych se stejně chtěl vrátit zpátky. Sice žiju v Anglii, ale neznamená to, že tam zůstanu natrvalo. Nikdy jsem totiž neplánoval takhle dlouhodobý pobyt, dokonce osm let jsem měl telefonní číslo na dobíjení, protože každý půlrok jsem řešil, jestli se nevrátím domů.

Doma je prostě doma.

Jaroslav Voves, foto: archiv Luďka Munzara

Selsley - Anglie

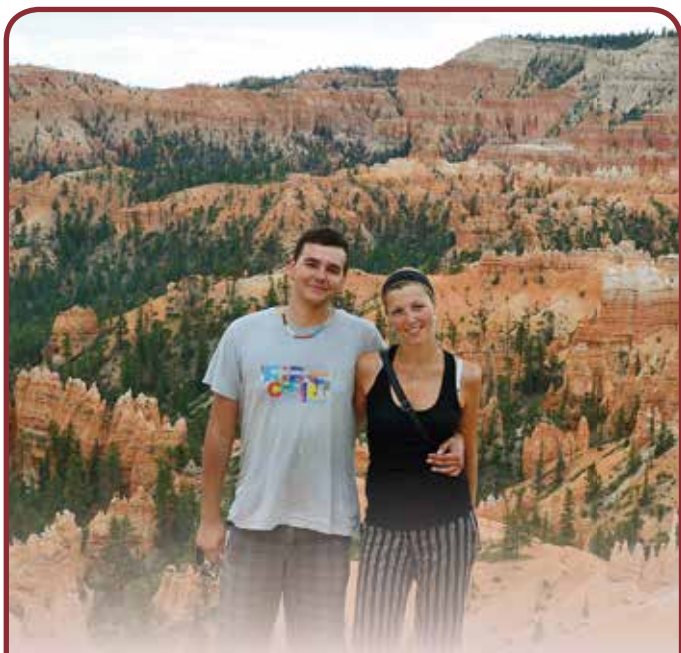
AMERIKOU na vlastní pěst aneb jak nás grizzly vyškolil

škrabance sahající do takové výšky, že když jsem se postavila a natáhla ruce, tak jsem na konec ani nedosáhla. Když jsme to vyprávěli našim americkým přátelům, zjistili jsme, že nás opravdu navštívil grizzly. A my to zaspali! Měli jsme tehdy obrovské štěstí a potom už jsme u žádného parku nikdy nepřespali... Živé medvědy jsme pak viděli v Národním parku Sequoia, ale to byli ti malí, černí...

Jaké místo na tebe nejlépe zapůsobilo?

Asi Las Vegas, to byl šok. Ten život tam a skutečnost, že je to vlastně uprostřed pouště a hned vedle už začíná Údolí smrti. Už jenom ten po-

Dovolená se dá trávit různě. Ten, kdo si chce odpočinout, hodit starosti za hlavu a nechat se hýčkat, zvolí zájezd od prověřené cestovní kanceláře a o nic víc se nestará.

Kdo však touží po nevšedních zážitcích, chce poznat zemi a lidi bez přetvářky, musí mít především notný kus odvahy, nezbytné jazykové znalosti a někdy také trochu štěstí, aby všechno klaplo, jak má.

Právě takovouhle báječnou dovolenou plnou dobrodružství a nečekaných setkání prožila Danča Zaplatilová s přítelem Jirkou Mesnerem ve Spojených státech.

Nejdřív mi, prosím, řekni, jak jste vlastně po Americe cestovali a kde jste přespávali.

Naše cesta začala v Kalifornii v Los Angeles, tam jsme strávili tři dny, trochu se aklimatizovali a navštívili ta nejnámější místa. Půjčili jsme si auto a vyrazili směr Grand Canyon. Týden jsme také bydleli u jednoho známého, kterého jsme poznali tady v Bělohradě ve Stromě života. Navštívili jsme Arizonu, Nové Mexiko - Santa Fe, Colorado - Denver, Wyoming - Yellowstone park, v Montaně jsme také navštívili jednu paní, která se u nás v lázních léčila. Pak jsme pokračovali směr Idaho - Salt Lake City, Utah - národní park Arches, Zionský národní park, Nevada - Las Vegas, San Francisco a zpět do Los Angeles. To vše za jeden měsíc! Přespávali jsme různě v motelech, ale někdy, když to nevyšlo, tak i v autě u velkých obchodů, kde jsou hlídána parkoviště, protože normálně se v autě přespávat nesmí. Občas jsme také přespávali v návštěvnickém centru u národního parku v autě, kde je to většinou hlídáno a tak zapachované od lidí, že tam medvědi moc nechodí. Jednou jsme to bohužel časově nějak nezvládli a museli jsme přespát u lesa a tam se nám to vymstilo. Bylo to v Yellowstoneu...

To mě zajímá, copak se přihodilo?

Přes den to bylo naprosto přeplněné parkoviště, ale večer začali všichni odjíždět. Pořád nás varovali, hlavně abychom tam někde nepřespávali. Jenže víš co, mávli jsme nad tím rukou... Večer jsme si pěkně ohřáli párečky a vodu z nich naivně vylili vedle auta. (smích) V klidu jsme šli spát a když jsme se ráno vzbudili, nestačili jsme se divit. Hned vedle auta bylo lejno obrovských rozměrů a na stromě vedle nás hluboké

hled z letadla stojí za to. Všude jenom rozlehlá poušť a najednou tohle mraveniště uprostřed. Představa, že budeme muset autem z Las Vegas vyjet přes tu hroznou pouštinu, mě děsila. Jsou to obrovské vzdálenosti.

Co vás tam překvapilo a jací jsou podle tebe Američané obecně?

No, na co určitě nejsme zvyklí, je to, že skoro každý má u sebe zbraň. A pak ceny benzínu a nafty jsou tam naprosto směšné... Také bylo zajímavé, že oni moc neřeší, jakou máš práci, ale je pro ně důležité, jestli máš práci, ať už děláš cokoliv... Jinak všichni, se kterými jsme se setkali, byli hrozně ochotní, milí a vstřícní. Rodina našeho známého nás okamžitě adoptovala, cítili jsme se tam jako doma. Ale i v obchodě se nám třeba stalo, že jsme si v rozržitosti zapomněli vzít peníze nazpět a prodavačka za námi utíkala až na parkoviště: „Co blázníte, tady máte peníze nazpět, musíte být na své věci opatrní!“

Kdybys měla poradit kamarádům, kteří se chtějí vydat na podobnou cestu, co by to bylo?

Chce to hlavně dobře rozmyslet a naplánovat i finance. Nám to pro dva vycházelo zhruba 100 dolarů na den a v tom jsme měli všechno – ubytování, jídlo, benzín, vstupy a to jsme se snažili dodržet. Vedli jsme si deník a podle toho jsme se řídili. Někdy jsme ušetřili a pak jsme si zase mohli dovolit utratit víc.

Kam byste se rádi ještě podívali?

Určitě znovu do Ameriky, ale jen třeba na čtrnáct dní, na konkrétní místo a tam třeba pobýt, protože to kolečko už máme za sebou. A taky se na kratší dobu mnohem lépe šetří!

Alena Fléglová, foto: archiv Dany Zaplatílkové

150 let od poslední veřejné popravě v Jičíně

tragický konec otcovraha

Letos, právě 25. srpna uplynulo rovných 150 let od poslední veřejné popravě v Jičíně, při které rukou kata podstoupil smrt provazem otcovrah, tehdy jednadvacetiletý rolnický synek **Karel Mühl** (*22. 4. 1845, †25. 8. 1866) ze Lhoty u Pecky.

RODINA A DOMOV S VÝHLEDEM NA PECKU

Karel Mühl byl druhým nejstarším synem z jedenácti narozených dětí v rodině chalupníka **Kristiána Mühla** (*1817) a jeho manželky Marie (*1819), roz. Noskové z Kalu. Ti od sňatku hospodařili ve Lhotě u Pecky na chalupě č. p. 17 (dnes č. p. 317), kterou v r. 1837 koupili a kdy v peckovském kostele též uzavřeli sňatek. Byli to velice mladí novomanželé, neboť Kristiánovi nebylo ani dvacet let, nevěstě dokonce ani osmnáct.

Chalupa č. p. 317 ve Lhotě u Pecky a výhledem na Pecku

Nedlouho potom původní dřevěné stavení chalupy přestavěli na zděné. Svědčí to jistě o zámožnosti mladých manželů, neboť v té době zděné stavení ve vsi bylo mezi ostatními dřevěnými výjimečností.

Stavení stojí dodnes na osluněné stráni s úchvatným, ničím nerušeným výhledem ke Krkonošské vyhlídce a na hrad Pecku. A právě tuto scenérii měl Karel Mühl od útlého dětství každodenně před sebou, kdykoliv vyšel na zápraží.

OSLAVU SVÁTKU KARLA ZAVRŠIL VRAŽDOU OTCE

Rodina Mühlových měla vztah k Arnoštovu, jehož chalupy stojí ve stráni pod zmíněnou Krkonoškou vyhlídkou, protože na č. p. 2 se svojí rodinou od r. 1864 žila jedna z jejich provdaných dcer Anna Festová (*1843), kterou rodiče i sourozenci navštěvovali. Silnější pohlaví z rodiny pak neopomíjelo i návštěvu tamního hostince zřízeného na č. p. 13 a provozovaného tehdy rodinou Knížkových. Tak tomu bylo i na svátek Karla v sobotu dne 4. 11. 1865, kdy oslavenec spolu se svým otcem arnoštovský hostinec též navštívili. Veselili se, pili až přespříliš a nakonec se zle pohádali. Snad proto, že syn dle příkladu otce se chtěl ve velmi mladém věku oženit a na otci žádal postoupení chalupy. Otec odmítl a ve zlém z hostince odešel. Šel polní cestou do kopce až na hřeben Hrdel a přišel do lesa Odože, kde po lesní cestě scházel do Pecky. Tam jej dohonil opilý syn. Vztekly bez sebe, kulem vylomeným z plotu hospody, vši silou udeřil otce do hlavy. Ten po úderu skončil a již mrtvý byl následujícího dne nalezen. Mrtvola byla ohledána soudním lékařem, který stanovil, že zemřel „v důsledku ochrnutí mozku následkem utrpeného poranění na hlavě“. Jako jediný důvodně podezřelý byl zatčen a uvězněn syn Karel.

ODSOUZENÍ K TRESTU SMRTI PROVAZEM A PŘÍPRAVA EXEKUCE

Usvědčený vrah Karel Mühl byl krajským soudem v Jičíně v r. 1866 odsouzen a to ještě před vypuknutím války Rakousko – pruské a byl nad ním vynesen ortel trestu smrti provazem. Ale protože však v době, kdy měla být exekuce vykonána, tedy po prohrané válce, nebylo v Jičíně žádné četnictvo a ani c. k. rakouské vojsko, které by exekuci zajistilo ozbrojenou asistencí, bylo předsedou soudu o asistenci požádáno velitelství ve městě přítomné pruské zemské obrany. Velitelství po svolení Berlína souhlasilo a asistenci při převozu odsouzeného a i na místě popravě bylo ochotno zajistit. Po té bylo vykonání rozsudku stanoveno na sobotu dne 25. srpna.

Toho dne v časných ranních hodinách byl spoutaný odsouzenec za asistence pruských vojáků převážen z věznice krajského soudu (sídlící tehdy v budově č. p. 38 v severozápadním rohu náměstí) přes jičínské náměstí k Valdické bráně, a tam před kostelem sv. Jakuba Většího mu poslední duchovní útěchu poskytl bělohradský rodák, tehdy ještě kaplan jičínské fary, **P. Josef Šturma**. O něm jsme napsali v letošním červnovém čísle BL z důvodů jeho odvážného činu při záchraně ustupujících spojeneckých vojáků po bitvě u Jičína v r. 1866, za který byl vyznamenán císařem.

Odtud pak byl odsouzenec transportován po dnešní Husově ulici ven z města k východu na určené místo popravě, na vrch Šibeňák, kde jej očekával kat. Vše za doprovodu a přihlížení velkého davu rozvášněných, až k lynči přichystaných lidí, z nichž mnozí odsouzence častovali nadávkami. Pořádek však zajistilo asistující pruské vojsko. Tak se stalo v Rakousku vůbec poprvé, co paměť sahala, že výkon domácího rozsudku svoji asistencí zajistilo vojsko zahraniční.

POPRAVČÍ JAN KŘTITEL PIPERGER

Výkonem popravě byl pověřen **Jan Kř. Piperger** (1838 - 1888), od r. 1865 c. k. popravčí pro Království české, který bydlel v Praze. Pocházel ze starobylé katovské rodiny ze Štýrského Hradce, jehož předci po staletí odsouzence stínali mečem, než se v Rakousku přešlo na nekrvavý způsob popravě provazem. Vyučil se čalouníkem a tímto řemeslem se hlavně živil i v Praze ve své dílně, neboť jen jako popravčí by rodinu neuživil. Popravě nebylo mnoho, stále jich ubývalo a poprava Karla Mühla byla jednou z celkem padesáti jím vykonaných.

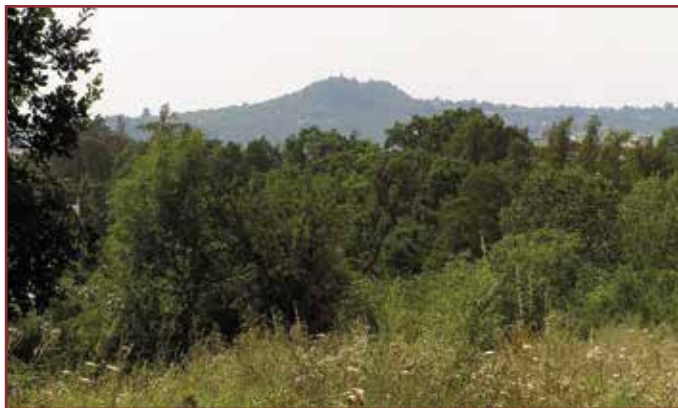
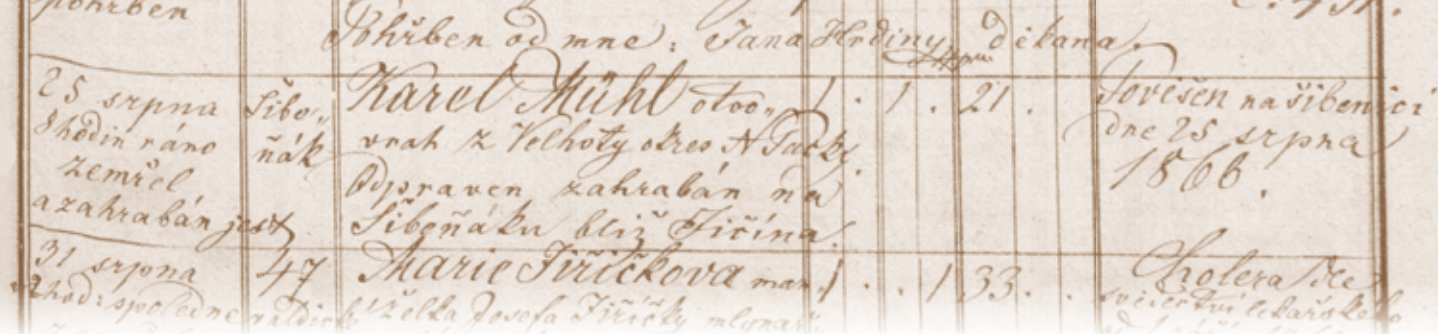
Kat Jan Kř. Piperger

ŠIBEŇÁK S VÝHLEDEM NA HRAD VELIŠ – MÍSTO POPRAV

Na zmíněném vrchu s přiléhavým názvem Šibeňák, kde tehdy byl lom kamene a který lze nalézt jen kousek k severu za supermarketem TESCO, právě tam na místě poprav předchozích, postavili tesaři lešení s šibenicí pro tuto veřejnou popravě a jako veřejnou v Jičíně již vůbec poslední. Právě tam průvod s odsouzenecem doputoval. Vývedli jej na lešení, kde na něj pod šibenicí čekal kat.

Pak za přihlížení vzrušeného davu byl odsouzenec opět přečten rozsudek s výro-

Vrch Šibeňák s výhledem na Veliš

kem o trestu smrti a byl předán katovi. A zatímco doma ve Lhotě vítal Karla každý nový den úchvatným pohledem na Pecku, tady na Šibeňáku u Jičina se toho osudového dne 25. srpna 1866 ráno se světem rozloučil bezútešným pohledem na Veliš. Na to mu kat nasadil oprátku na krk, utáhl ji, na ní jej vytáhl nad lešení a po chvíli spustil. V 08.00 hod. mu naučeným hmatem zlomil vaz a zatlačil oči. Odsouzený byl mrtev a spravedlnosti bylo učiněno zadost.

ZÁPIS V MATRICE O POPRAVĚ KARLA MÜHLA

A jak je zapsáno v jičínské matrice pohřbů – sotva jednadvacetiletý Karel jako bezecný otcovrah byl pod šibenicí „zahrabán na Šibeňáku blíž Jičina“. Snad jeho kosti tam práchniví dodnes.

Josef Špür, foto: autor

Svatopluk HRNČÍŘ

Za svůj dlouhý život jsem se setkal s mnoha lidmi, přicházeli a zase se ztráceli, aniž by se zachytili v mé paměti. Těch, kteří v ní zůstali natrvalo a ušel jsem s nimi kus cesty, je jen pár. Patří k nim Svatopluk Hrnčíř. Rodák z Lázní Bělohradu už s námi není, ale rodina a přátelé v květnu vzpomněli jeho nedožitých devadesátin a zároveň pokřtili jeho poslední knížku, která právě vyšla v nakladatelství Albatros: „Karavanu bratranců“.

Přesto, že podstatnou část svého života prožil Sváťa v Praze, provázela ho svázanost s Podkrkonoším, charakteristická láska ke knížkám – měly se stát jeho povoláním – a zvědavost, zájem o zeměpis, přírodopis a historii, které ho zformovaly už v dětství. Školní vyprávění a hledání pramenů Javorky skončilo nakonec až před několika lety upřesněním místa podle posledních poznatků. Encyklopedické znalosti se promítají do Hrnčířových knížek, v novinách, besedách se čtenáři a byly podněcované stálým studiem a životní zkušeností. Objevil i ohnivého mloka, podle kterého je pojmenována jedna z jeho knížek.

Dlouhou novinářskou dráhu zahájil v roce 1948 v „Junáku“ a ukončil v redakční radě „Bělohorských listů“, ale to hlavní se odehrálo v časopisu „Pionýr“, kde jsem se s ním potkal v roce 1953. Navzdory funkcionářsky znějícímu názvu šlo o časopis literární a v trojici s výtvarníkem Karlem Frantou jsme se snažili vést čtenáře k dobré orientaci po literatuře, v té době jaksí „nežádoucí“, jako byly knížky Jaroslava Foglara nebo Tarzan. Navzdory pravidelným výtčkám, že zveřejňujeme minimum zpráv o pionýrské organizaci, jsme tiskli dobrodružné povídky s obrázky dobrých autorů, kupř. Zdeňka Buriana a původní obrázkové seriály dřív, než se vrátily do módy po názvem komiks –

často pod nimi byl podepsán Svatopluk Hrnčíř. Ostatně komiksem je i jeho dětská knížka „Cour a Courek“.

Snažili jsme se dát časopisu moderní tvář a pro realizaci nápadů jsme nelitovali námahy ani času, jak dodnes vzpomínají tehdejší redakční elévové, pro které byl pobyt v redakci školou nejen profesní, ale i lidskou. Úspěšní jsme byli zejména proto, že naše snaha vést k pozitivním tradičním hodnotám byla spojená s humorem, který jsme do ní vkládali.

Kultivaci volného času dětí byly zasvěceny i návody na různé hry a soutěže, spojené s dobrodružstvím a poznáním, jako bylo hledání „úkrytů“ na různých neobvyklých místech. V tom byl Sváťa nenahraditelný a záročoval

své zkušenosti z „Junáka“ i čtenářských klubů, kterými byl skauting po zákazu nahrazen. Hledání rafinovaných míst, na kterých jsme po celé republice v rámci čtenářských soutěží nechávali „poklady“, se stalo hitem, aniž jsme tušili, že se něco podobného stane jako „geocaching“ daleko později oblíbenou zábavou.

Jako spisovatelé byly Svatopluku Hrnčířovi nejbližší foglarovské příběhy klukovské party, spojené s tajemstvím a dobrodružstvím. Hrdinové luští záhady přímo detektivní – jako třeba v knížkách „Kapsa ohnivého mloka“ nebo „Poklad uctívačů ginga“ a k řešení se dopracují jen na základě logických úvah a vlastivědných znalostí. Na otázku, co z jeho textů je mu nejbližší, odpovídal jednoznačně: ty, které se odehrávají v rodném kraji a vycházejí z jeho vlastních zkušeností – a to platí téměř o všech.

Sváťa Hrnčíře si nedovedu představit jinak, než s všudepřítomnými brýlemi. Patřily k němu, dotvářely jeho podobu, jakoby sloužily i k ostrosti jeho vnitřního vidění, vyjadřovaly moudrost i laskavost. Když vyprávěl, nemusel zvyšovat hlas, protože to, co říkal, bylo opravdu poutavé. Posluchače přesvědčil, že jde o věci nesmírně zajímavé a vzrušující. Byl vzorem svou neokázalostí, pevností zásad, nenápadnou perfektností a spolehlivostí, stejně jako invencí a schopností uvádět nápady do života.

Do krásného lázeňského města dál budou přijíždět hosté z celého světa, budou se vracet čápi a obyvatelé budou přemýšlet, co ještě pro slávu místa udělat. Svatopluk Hrnčíř neměl pro samou práci čas o tom přemýšlet, ale vykonal tolik, že bude navždy k tomuto kraji patřit. Odešel tiše, nenápadně, jak bylo jeho zvykem, ale čtenáři jeho knížek budou pořád rádi pátrat, jakou hádanku pro ně zanechal.

Jiří Havel

Historické fotky z Bělohradska

1

H. N. Ves - výstava holubů a králíků v parku Milety.

4

Hartmanova hospoda v H. N. Vsi. Dnes zázemí souboru Hořeňák - Jiskra.

5

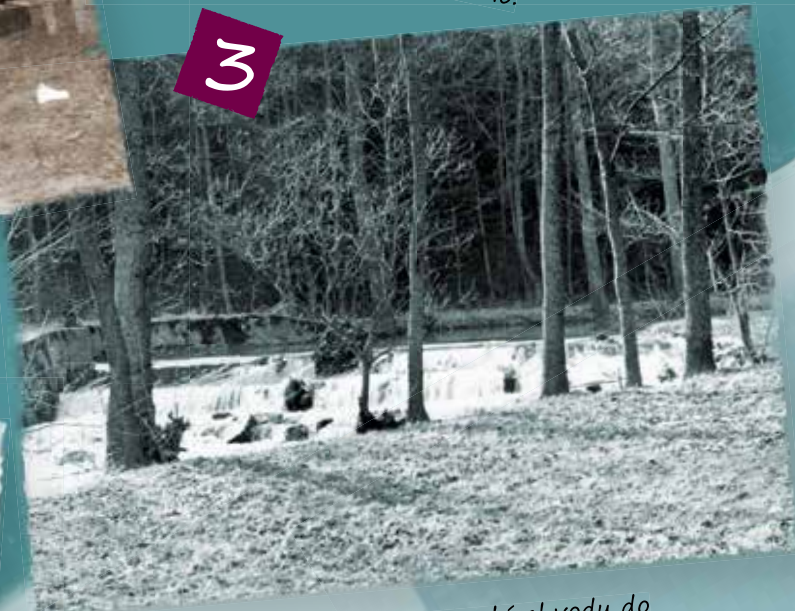
Lacinova hájenka v Hůře v padesátých letech.

2

O pouti 6. června 1954 přijel do obce kolotoč. Před parkem Milety v H. N. Vsi bylo veselo.

3

Splav na Koutech, který nabíral vodu do Solcovy továrny.

6

Učitelská čtvrť - nově postavená.

7

Přístavba Šolcovy továrny.

8

Nový Dvůr pod Byšičkami.

9

H. N. Ves - starosta Beněš s manželkou a kravským potahem.

10

Fričovo muzeum krátce po odhalení Raisovy busty v roce 1928.

11

Zámek s původní mansardovou střechou.

12

Horní Nová Ves na fotce z dvacátých let.

V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ ZAČÁTKEM ZÁŘÍ PŘIVÍTAJÍ PROFESIONÁLNÍ CYKLISTY

BOHEMIA TOUR

Město Lázně Bělohrad se v pátek 9. září stane na pár hodin centrem cyklistiky v České republice. V 13:30 odstartuje od bělohradské sokolovny první etapa cyklistického závodu East Bohemia Tour, který je zařazen do série Europe Tour mezinárodní cyklistické unie UCI.

V závodě, do kterého je přihlášeno již nyní více než 150 závodníků z mezinárodních Continental a ProContinental týmů, uvidíte jezdce z České republiky, Polska, Německa, Rakouska, Nizozemska, Norska, Ázerbajdžánu, Španělska, Francie, Portugalska, Maďarska, Švýcarska, Slovinska, Ekvádoru, Austrálie, Kanady, Argentiny, Itálie, USA nebo Uzbekistánu.

Fanoušci cyklistiky však neuvidí pouze start závodu, ale ze závodu, jehož první etapa skončí v Trutnově, mohou sledovat prvních 100 km na okruzích u Lázní Bě-

lohradu. Organizátoři pro jezdce i diváky připravili 20kilometrový okruh, který se pojede pětkrát a který vede od bělohradské sokolovny, přes Malé náměstí a Jiráskovo nábřeží pod Byšičky a dále na Černín, Lukavec, Dobeš, Červenou Třešňovou a Miletín a poté zpátky přes Vidoň a Tetín do Lázní Bělohradu. Během průjezdů startem se bude bojovat i o sprinterské prémie a po pěti průjezdech zamíří peloton přes Pecku, Bílou Třešňovou, Les Království, Debrné a Pilníkov do Trutnova, kde etapa skončí třemi krátkými okruhy ve městě.

„V Lázních Bělohradě není cyklistika a sport neznámým pojmem. Vrcholné podniky v triatlonu a duatlonu včetně mistrovství republiky a Světové série Powerman nebo zajímavé závody horských kol Brtevman a Podkrkonošský maraton byly a jsou v širokém okolí zavedenou značkou. Jsem proto velice rád, že nás letos oslovili pořadatelé závodu East Bohemia Tour, zda bychom nechtěli být etapovým městem tohoto závodu s možností vidět na vlastní oči profesionální cyklistiku. Věřím, že pro obyvatele města i lázeňské návštěvníky to bude zajímavá podívaná,“ komentuje starosta města Lázně Bělohrad Pavel Šubr tuto významnou sportovní událost.

Organizátoři se těší, že tento cyklistický podnik, který patří na domácí scéně k těm největším, přiláká spoustu diváků a zároveň prosí obyvatele města i okolních obcí o shovívavost, jelikož budou průjezdy pelotonu řešeny posuvnou uzávěrou, což způsobí krátkodobé uzavření dotčených komunikací.

Miloš Židík – ředitel závodu

VÝKUP STAROŽITNOSTÍ DOBŘE ZAPLATÍM

za kapesní a náramkové hodinky, hodiny, obrazy, fotoaparáty, lustry, obrazové rámy, pивní lahve, housle, staré vyznamenání, odznaky, mince, bankovky a jiné.

KOUPÍM I CELOU POZŮSTALOST
PORADENSTVÍ I NABÍDKA JE ZDARMA.
PLATBA V HOTOVOSTI.

Telefon: 605 254 511 - p. Hrneck

KAMENICTVÍ Veverka

Miletín 250

telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

čerstvé pečivo 7 dní v týdnu

- posezení
- teplé nápoje
- denní tisk
- připojení wifi

Prodejní doba

Po - Pá 6,00 - 12,00 So 6,30 - 11,00 Ne 7,00 - 11,00

Lázně Bělohrad, Vojtíšková ul. 493792573 www.josefyrdl.cz pekarna@josefyrdl.cz

ŘEŠENÍ PŘESMYČEK: 1) Bohumilka 2) U Susáka 3) Na Špičce 4) Hotel Dědek 5) U Fajfů 6) Na Výchýbce 7) U Sehnalů 8) Neptun 9) U Jezků 10) Na schodech

PUMPPARK

V průběhu měsíce srpna vybuďovalo město Lázně Bělohrad na bývalé skládce větví u fotbalového hřiště na Horní Nové Vsi pumppark. „Pumparky jsou hitem poslední doby. Jde o trať pro odraždla, koloběžky, kola, skateboardy, kolečkové brusle, kterou tvoří vlny a skoky z hlíny pokryté asfaltovým potěrem. Tyto vlny a skoky svým tvarem a rozmístěním umožňují jízdu na trati bez šlapání, přestože nevede z kopce. Jízda na pumpparku je bezpečná, zábavná a je vhodná pro všechny věkové kategorie,“ vysvětlil starosta Pavel Šubr. Otevření pumpparku s ukázkami jízdy proběhne v pátek 9. září v 17 hodin. *(spo, las)*

SENIORPARK

Výcházkový okruh kolem rybníka Pardoubek doplnil v srpnu tzv. seniorpark. Jde o šest cvičebních strojů z akátového dřeva s kovovými prvky, které jsou určeny především pro cvičení lidí starší věkové kategorie. „Při zahájení stavby letní restaurace v Bažantnici chceme mezi stroje ještě umístit altán, který dnes stojí nad pítkem v centru Bažantnice,“ vysvětlil místostarosta Jan Pavlásek. *(spo, las)*

KANALIZACE V BRTVI

V srpnu rovněž proběhla kolaudace vodovodu a kanalizace v Brtvi. Občané obce se tak již mohou napojovat na tyto nově vybudované sítě. Zároveň SÚS Královéhradeckého kraje provedla položení asfaltového koberce na příjezdovou komunikaci do Brtve. Tato bude následně převedena do majetku a správy města Lázně Bělohrad. *(spo, lej)*

KNIHOVNA

V letních měsících probíhá rekonstrukce vnitřních prostor hasičské zbrojnice a knihovny v Lázních Bělohradě. Knihovna bude navíc rozšířena o bývalý služební byt. Akce je podpořena dotací z Královéhradeckého kraje. *(spo, las)*

K. V. RAIS

Začátkem července položili zástupci města Lázně Bělohrad věnec na hrob spisovatele Karla Václava Raise na pražském Vinohradském hřbitově. Připomněli tak 90. výročí úmrtí nejznámějšího bělohradského rodáka. *(spo, las)*

HROBY

Pracovníci Technických služeb města provedli v průběhu července úpravy hrobů bělohradských osobností, o které se město stará (rodiče K. V. Raise, učitel Lopatář, hrobník Merta, houslař Kolář). V nejbližší době proběhne oprava hrobu spisovatelky Mašinové na Byšičkách a kapelníka Vaňury na bělohradském hřbitově. *(spo, las)*

NÁMĚSTÍ

Od května také probíhá výstavba sružené kanalizační přípojky na náměstí K. V. Raise, která bude zakončena nově postavenou zděnou šachtou a napojena do stávající kanalizace. V této souvislosti byla v komunikaci přímo na náměstí K. V. Raise zřízena montážní šachta, která částečně omezovala provoz vozidel na náměstí. *(dop, las)*

CHODNÍKY V H. N. VSI

Na počátku července začala oprava a přeložení chodníků po obou stranách ulice Družstevní v Horní Nové Vsi. U rodinných domů bude chodník přeložen a budou vyhotoveny nové vjezdy k domům ze zámkové dlažby, u řadových domů bude celý chodník zrekonstruován a položen ze zámkové dlažby. Zároveň bude opravena kanalizace ve spodní části ulice pod řadovými domy. *(dop, las)*

9 Bělohradských hotelů a hospod dříve i nyní (i slangově)

- 1) OMUBIHLAK
- 2) AŠKUÁSU
- 3) CNIŠIAP
- 4) EKDOHÉLDTE
- 5) ŮAFJUFR
- 6) YNEBÝCVAH
- 7) HŮASUNEL
- 8) UNPETN
- 9) ŽUJŮEK
- 10) HAOECSNDHC

PŘESMYČKY

NOVÝ SPORTOVNÍ AREÁL u Bažantnice

Byla středa 3. srpna patnáctá hodina a u Bažantnice se otvíral nový sportovní areál. Den otevřených dveří. Veřejnost měla možnost si projít nové zázemí pro fotbalisty a hernu stolního tenisu. Symbolické přestřižení pásky měli na starost talentovaná fotbalistka Denisa Neradová a úspěšný stolní tenista Adam Klejch. Pochopitelně nechyběli představitelé města, Tělovýchovné

jednoty, stavební firmy Valec, náchodského ateliéru Tsunami, krajského fotbalového svazu i okresu.

Starosta města Pavel Šubr podrobně hovořil o historii sportovišť v Bažantnici.

Reportáže přinesl Jičínský deník i Naše televize. Proto by bylo nošení dříví do Bažantnice dále podrobně popisovat tuto zdařilou akci. Zařazujeme tedy fotoreportáž Jaroslava Vovse.

Druhé otevření areálu se uskutečnilo v neděli 14. srpna o sedmácté hodině. Bě-

lohradští fotbalisté, kteří třikrát po sobě vyhráli Lázeňský pohár, v prvním utkání krajského přeboru přivítali Jiskru Hořice. Derby jak má být. Pětistovka diváků. Nádherná kulisa, kterou by mohla směle závidět i vyšší soutěž... Domácí oteřeli nový areál jak se patří. Vyhráli 5 : 1! Za bíločerné barvy Bělohradu skórovali Hrnčíř, Berger, Odvárko, Jezbera a Jakub Loner. Za hořické fotbalisty Nečesaný.

K tomuto utkání i k novému areálu přinášíme pár diváckých postřehů.

**Jiří
Styblík**

bývalé rychlé pravé křídlo Spartaku Lázně Bělohrad

Pro mě je to něco nepředstavitelného. V jedné staré boudě měli „šatnu“ domácí. V druhé hosté. Rozhodčí se převlíkali za křovím. Myli jsme se v potoce, ale zase jsme měli takovou partu, že já zůstal Bělohradákem po celý další život. A když tu nádhuru vidím, lituji toho, že mi není čtyřiaadvacet, pětadvacet...

**Aleš
Rudolf**

bývalý gólman dorostu i dospělých

Pamatuji starý klasický kabiny. Voda netekla, šileny sprchy, špína. Tohle je nádhera. A v přeboru se udržíme, budeme hrát střed tabulky. Dnešních 5:1 to potvrdilo.

**Miloš
Břízek**

zástupce tvrdého bělohradského Fan klubu

Naprostá spokojenost. Dáváme s Pétou věčko – vítězství

**Petr
Čeliš**

68 letý exstopér

Tři roky jsem nebyl na fotbale. Překvapila mě rychlost, dynamičnost a nádherný prostředí.

Jaroslav Zakouřil

74 letý důchodce, který občas vyrazí na fotbal

Dnes to byl dobrý fotbal, dost dobrý a šest gólů k tomu...

Karel Fink

nekompromisní obránce a záložník minulých let

Krásnej úvod sezony. Jestli to tak půjde dál, bude to super. Nové kabiny se mé generaci vyhnuly, škoda, jsou bezvadný.

František Rachota

obrovský příznivec Slávie Praha a skoro osmdesátník

Už jsem, Eduarde, myslel, že se nových kabin nedočkám. Takže na výsost spokojen.

Vítězslav Nerad

velký příznivec bělohradských barev

Naši hráli jako z partesu. Pro Hořice až dost krutá porážka. Kabiny vynikající, herna na pinec suprová. Nádherný design...

Rudolf Dárník

z Uhřetěvse u Prahy, 75 letý pacient Lázní Bělohrad, a. s.

Zase jsem po dlouhé době viděl fotbal na živo. Mimo telku. A byl jsem moc spokojenej. Góly, dramatictost, skvělá atmosféra.

Josef Kraus

exkanonýr dřívějšího Spartaku Lázně Bělohrad

No, je to moc hezký! A představte si, že se najdou Bělohraďáci, co na nový fotbalový kabiny, který tady budou dalších šedesát roků, nadávaj!

Patrik Ježek

předseda fotbalového oddílu TJ Lázně Bělohrad

Jsem rád, že přišlo hodně diváků. Fotbal se hraje především pro ně. A kabiny? Když pomínu některé detaily, má nám co závidět celý kraj.

Miloslav Loner

výborný útočník nedávných let

Zasloužené vítězství. Byli jsme zkrátka lepší, i když byla ve hře některá hluchá místa. Kabiny? Jenom škoda, že jsme je nezažili my.

Dagmar Jakoubková

fanyнка a manželka legendárního fotbalisty Jaroslava Jakoubka

Výbornej mač. Spokojenost na všech frontách...

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves, Petr Laušman

ŠIKOVNÉ RUCE A CHYTRÉ HLAVY

Jaromír Pluhař loutky, figury i samorosty

Je křtěný Vltavou. Narodil se 29. října 1931 v Praze na Štvanici. Na ostrově, kde byla porodnice, plovárna, nejužasnější tenisové kurty v celé republice a první zimní stadion. Po maturitě začal učit na základní škole v Karlových Varech. Poté úředničil ve stavebnictví v bývalém paláci Dunaj v Praze na Národní třídě. Při zaměstnání vystudoval práva. Ve čtyřiceti promoval. Byl i právníkem na Ministerstvu zdravotnictví.

Desátého srpna 53 si bere za manželku Janu Jezberovou z Hřídlece z čp. 19. A právě sem, do krásné roubenky z roku 1850, která je na jihozápadní stráni a ze které máte Hřídlec jako na dlani, jsme se vypravili povídat si o loutkách, figurách i samorostech. Velkých to láskách pana Jaromíra, kterému nejbližší neřeknou jinak než Mirku.

Kreslení ano, rýsování ne

Jako kluk jsem docela slušně kreslil, většinou jsem dostával z kreslení jedničky. Pouze jednou – čtyřku. Bylo to za války a já z rýsování dostal čtyřku. Rýsování bylo pro mě hotové peklo, neměl jsem ho vůbec rád.

Kreslení mě hodně bavilo, pomáhal jsem spolužákům, opravoval jejich výkresy, tu dodělal oko, tady zase ucho...

V kuchyni v koutě

Když jsem studoval práva, tak jsem doma v kuchyni v koutě na koleně dělal figurky, loutky. Čerta, krále, kašpárka, princeznu. Dokonce jsem na ně šil i šaty a zkoušel i menší divadelní oponu. Zkrátka jsme hráli dětem divadýlko.

Ne sochy, ale figury

Já těm mým výtvorům říkám figury, protože sochy mají vyšší hodnotu. Figury dělám většinou z lípy, ta má měkčí dřevo a dlátem jde krásně opracovat. Někdy použiji i elektriku, převážně ale dláto.

Pár lidí ode mě figury má, většinou přátelé, dobří známí. Výstavu jsem nikdy neměl. Jsem ryzí amatér.

Půlka Hřídlece pomáhala

V Hřídleci jsem udělal totém. Ten je za místní hospodou. U souseda jsem ze staré třešně zkusil vytvořit kazatele. Dost velkej byl Krakonoš, jak taky jinak, když je pánem hor. Obrovitej byl i medvěd. S těmi při umístění pomáhala snad dobrá polovina lidí z Hřídlece...

Manželka Jana říká, že nejlepší kočka, která se mi kdy povedla, je ta egyptská. Tu nemáme ale doma, mají ji přátelé ze sousedství - Hanka Körnerová a Fanda Martínek.

Náměty figur si nekreslím, pouze skicuju některé proporce. Vzory nemám, jdu si svoji amatérskou cestou.

Co ještě dodat k naší návštěvě v Hřídleci u Pluhařů? Snad ještě to, že Jaromír Pluhař, podle mého názoru velký klidřas a moudrý to chlap, miluje samorosty. Za stodolou jsme objevili dlouhatánskou anakundu, v kuchyni na stole rozčepýřeného kohouta. Se samorosty panu Jaromírovi „porad’uje“, jak říká malá pravnučka, paní Jana.

Jenom malou výtku k této návštěvě mám. Při odchodu jsem lysou hlavou tvrdě narazil na nízký kamenný překlad dveří světnice. Na pár týdnů mám tedy památku na Jaromíra a Janu Pluhařovy...

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves a archiv Pluhařových

